

Prolegomene

Profeția este o minune ce întrece toate celelalte minuni, fiindcă și diavolul face „minuni” (chiar dacă sunt mincinoase), dar niciodată nu poate profeti. Diavolul poate prevedea pe baza probabilității, adică poate ghici, de aceea, atunci când o înștiințare vine de la demoni, se numește mantică, iar când vine de la Dumnezeu, se numește profeție. De altfel, adevărul Sfintei Scripturi se întemeiază mai degrabă pe profeție decât pe minune. Astfel, profeția se dovedește a fi o mare harismă, un mare dar, având un loc aparte printre harismele Duhului Sfânt. Sfântul Duh i-a arătat pe profeti. El este Cel Ce vorbește și le aduce înștiințare profetilor, care vorbesc prin El.

Cuvântul „profet” se referă în primul rând la cel ce vorbește în numele lui Dumnezeu și apoi, la cel ce prezice cele viitoare. Gura profetului e gura lui Dumnezeu. După Chiril al Alexandriei, și tâlcuirea Sfintei Scripturi este profeție. „Profetul este tâlcuitorul lui Dumnezeu”, după Ioan Gură de Aur. Altfel spus, profet e cel ce cunoaște voia lui Dumnezeu și o descoperă oamenilor.

De asemenea, în afara descoperirii celor viitoare, profeția este și tâlcuirea corectă a celor ce

s-au petrecut de-a lungul veacurilor. În acord cu Părinții Bisericii, profet nu e doar cel ce știe de dinainte viitorul, ci cel ce „vede” și, mai ales, cel ce tâlcuiește trecutul îndepărtat.¹ Desigur, această profeție este mai dificilă și, prin urmare, superioară celei dintâi.

Profeti au existat și vor exista în toate epocile și veacurile. Un asemenea mare profet contemporan a fost și Sfântul Porfirie Kavsokalyvitul care, după mulți, îi depășește pe toți profetii din trecut. Un sfânt care a cucerit întreaga lume cu harismele sale mari și bogate, cu minunile unice și zguduitoare, cu nemărginita și dezinteresata iubire jertfelnică; cu o dragoste fără hotare – rod al smereniei desăvârșite.

Sfântul a dobândit toate virtuțile evanghelice și, în scurt timp, a avut parte și de bogăția harismelor care, de obicei, le însoțește. A fost străvăzător, înainte-văzător, vindecător, deosebit de duhurile, făcător de minuni, aducător de mângâiere... Pe toate le-a dobândit prin harul lui Dumnezeu, dar și prin nevoița sa. Sfântul nu și-a dorit niciodată o viață ușoară și fără trudă. Pentru dragostea lui Hristos căuta osteneala și nevoița. Până la sfârșitul vieții n-a încetat să dea sânge și să primească Duh! El însuși l-a sfătuit pe un fiu duhovnicesc: „Cât îți stă în putință

¹O pildă elocventă este cartea profetică a *Facerii* (cap. I-II), scrisă de profetul Moise, privitoare la creația lumii și a omului, pe temeiul căreia au fost respinse toate teoriile rătăcitoare (darwinismul, materialismul ș.a.m.d.).

roagă-te, fiindcă doar prin rugăciune vei afla izbăvire – ceea ce nu e ușor. E nevoie de nevoiță spre a deveni creștin...!² Cu cât mai mult e nevoie de aceasta pentru a ajunge sfânt!”

Dar ce-a fost ceea ce, în cele din urmă, a atras într-o așa măsură belșugul harului lui Dumnezeu asupra sa? El însuși mărturisește: „De multe ori nici truda, nici mătăniile, nici crucile nu atrag harul asupra noastră. Există câteva lucruri tainice... Cel mai important este să fugi de aparență și să ajungi la esență. Tot ce faci, din iubire să fie. Iubirea atrage harul lui Dumnezeu”³.

De mic a gustat din vinul dumnezeiescui har și s-a îmbătat de dragostea pentru Hristos. Cu inima arzând de iubire dumnezeiască, a învins tirania trupului, pe diavolul cel atotvicel și zădărniciia lumii. A urcat iute toate treptele desăvârșirii și, cu o minte stăpânitoare, și-a curățat inima, ajungând la nepătimire și îndumnezeire. Îmboldit de Duhul Sfânt, a ajuns Dumnezeu după har. Sfântul a fost o teofanie pe pământ. Adora pe Hristos, trăia cu Hristos, era al lui Hristos!

De mic s-a nevoit aspru în Sfântul Munte și, când a ieșit în lume, și-a deschis larg cămările pline, oferind cu dărniciie mierea dumnezeiască pe care o adunase pe stâncile ascetice de la Kav-sokalývia poporului Athenei ce flămânzea. Dar

² Cf. *infra*, mărturia domnului Doukas Mpougakiótis.

³ *Viața și cuvintele*, Mănăstirea Chrysopighí, Haniá, 2015, p. 231.

și oamenii, asemenea albinelor, alergau în preajma sa, culegând polenul acestei flori atât de rare a pustiei athonite.

Sfântul îi iubea peste măsură pe toți. Se făcea „jertfă”, „se făcea una” cu fiecare om în suferință și nefericit. Îi îmbrățișa pe toți cu iubirea și rugăciunea și pătimea cu adevărat pentru mântuirea lor, lăsându-se la urmă. Fiecare suflet cu bună intenție simțea ceva din prezența lui Dumnezeu, bucurie, pace, iubire, căldură... și voia să rămână în preajma sa. Cu toții plecau câștigând folos, chiar și atunci când sfântul nu-i vedea personal, fiindcă picura tainic în sufletul lor o mângâiere ascunsă și nenădăjduită prin rugăciunea sa smerită și puternică. „Făcea totul pentru fiecare om, asemenea lui Hristos. «Prin mijlocirea iubirii față de fratele, vom izbuti să ajungem la iubirea de Dumnezeu... Harul dumnezeiesc vine prin mijlocirea fratelui... Încerc să aflu căi spre a-L iubi pe Hristos. De iubirea aceasta nu ai cum să te sature»”⁴.

Menirea fiecărui suflet e sfințenia, îndumnezeirea. În acord cu o predanie anume, atunci când va înceta sfințenia în lume, va înceta și se va nimici și lumea, fiindcă va fi netrebuincioasă. Sfinții contemporani, precum Sfântul Porfirie, veghează și feresc lumea de această nimicire. În vremurile noastre, în care „s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul”⁵, un argument foarte puter-

⁴ *Ibid.*, pp. 248-231.

⁵ *Rm.* 5, 20.

nic al acestui fapt a fost Cuviosul de Dumnezeu insuflat și de Dumnezeu purtător și de Dumnezeu văzător Porfirie; un stâlp al Bisericii în acești ani de pe urmă, în care trăim.

Cuvântul profetic presupune experiența harului dumnezeiesc. Sfântul avea dumnezeiescul har, de aceea a fost și este (pe temeiul învățaturii sale) o adevărată căpetenie nerătăcită a creștinilor de astăzi. Nu vorbea nici ipotetic, nici pe temeiul logicii, sau pe cel al experienței, sau al unei cugetări mai adânci, ci numai de la Duhul Sfânt, Care-l înștiința.

Neîndoielnic, sfântul trăia cu toată existența, cu toată ființa, prezența lui Dumnezeu. Cuvântul, învățătura și minunile sale erau roade ale gustării harului lui Dumnezeu. Sfântul a fost o unealtă desăvârșită a harului dumnezeiesc. „Cei desăvârșiți nu spun nimic de la sine... Ei nu fac decât să rostească ceea ce le transmite Sfântul Duh”⁶, afirma Sfântul Siluan Athonitul. Sfântul era ca o verigă de legătură între oameni și Dumnezeu. Un izvor autentic care descoperea voia lui Dumnezeu. Un foarte rapid sol contemporan al lui Dumnezeu.

Nu vorbea în mod abstract, ci trăia pe Hristos, era un teolog empiric, transmițându-ne cuvântul lui Dumnezeu într-un chip simplu, clar, autentic. Un șuvoi de har dumnezeiesc care se revarsă fără zgomot ca să adape și să învioreze sufletele însetate ale chinuitului om contemporan.

⁶ Arhimandrit (astăzi în rândul sfinților) Sofronie Saharov, *Sfântul Siluan Athonitul*, Essex, 2003, p. 69.

În cele din urmă, a fost un om ceresc, care a pășit pentru puțin pe pământ, a viețuit îngerește, și-a împlinit chemarea dumnezeiască în chipul cel mai bun cu putință și s-a înălțat acolo unde-i era dintotdeauna locul: întru bucuria și slava lui Dumnezeu! Urmele pașilor lui încercăm să le aflăm și în acest volum, spre a primi și noi ceva din îmbelșugata sa binecuvântare.

Sfântul a bineplăcut lui Dumnezeu, și El a lucrat toate aceste minuni aparte prin sfântul Său. Consemnarea lor în scris ne este sfântă datorie, spre a se păstra această comoară duhovnicească și pentru generațiile următoare, spre slava Dumnezeului Treimic și a sfântului care L-a iubit și a fost iubit de Preabunul Dumnezeu.

În paginile următoare vor fi aduse la viață imagini, amintiri și informații despre viața, învățăturile, harismele și minunile sfântului, care ne vor pune în față o pildă de sfințenie contemporană, din dorința de a ne determina să începem lupta cea bună, mai ales în vremurile noastre materialiste, secătuite din punct de vedere moral și descurajante.

Multe mulțumiri din inimă datorăm celor ce ne-au încredințat mărturiile lor spre a fi cuprinse în acest al treilea volum. Mărturii personale oferite ca o adevărată confesiune din suflet, cu nădejdea ascunsă că vor deveni pâinea cea dulce care va aduce cititorului îndeostul și întărire duhovnicească.